

Jokisen Pekka yritti tihrustaa ikkunasta, mutta näki vain oman peilikuvansa. Keski-ikäisen ja keskikokoisen miehen pyöreät kasvot tuijottivat häntä tyhjällä katseella. Silmäpussit roikkuivat, leuka oli laikukkaan ajelematon ja ryhti kumara. Menossa oli toinen uneton, kauhistuneen odotuksen täyttämä yö pitkän esihelvetin jälkeen. Neljä kerrosta alempana kävelevät kulkijat muodostivat tasaisen mosaiikin. Näkymätön sade sai ihmiset käpertymään itseensä eikä Pekka olisi pystynyt tunnistamaan ketään heistä, vaikka olisi ulos nähnytkin. Hänen ei kuitenkaan tarvinnut nähdä ketään. Pekka tiesi. Joku oli tulossa lähemmäs. Käveli tällä hetkellä enintään kahden korttelin päässä. Tulijalta oli mennyt edellinen yö suunnitteluun, mutta tänään kaikki oli valmista Pekan viimeiselle ehtoolliselle. Pekka oli varma. -Jos ne tulevat tänne niin minä näytän niille, Pekka uhosi mielessään. Kyllä minä aina jollekin saatanan pikkunilkeille pärjään. Väsynyt peilikuva irvisti Pekalle, joka ei itsekään uskonut ajatuksiaan. -Ei, en minä pärjää, hän surkutteli ja otti pitkän huikan kädessä riippuvasta konjakkipullosta. Napoleon XO poltteli hetken kurkunpäässä ennen kuin liukui alas. Pehmeästi. Aikuisen miehen äänettömät kyyneleet valuivat kaulalla. -Ei tässä ole enää mitään tehtävissä, minun täytyy vain pyytää armoa ja lisää maksuaikaa. Kaipa ne ymmärtävät. Onhan niiden pakko. Uusi huikka. -Eivät ne enää mitään ymmärrä. Kyllä minä olen niin helvetin surkea tapaus ettei enää anneta armoa. Itsehän minä olen tämän aiheuttanut. Uhkaava sade hakkasi ikkunaa. Lasia pitkin valuvat juomut väänsivät kasvot tuskalliseen muotoon. Edes katulamput eivät valaisseet ihmismassaa, josta Pekka odotti kohtalonsa erkanevan. -Mutta jos kuitenkin. Eiväthän ne saa rahojaan jos minä olen kuollut tai sairaalassa. Kai nekin järkeä ymmärtävät. Kauppamiehen toivo antoi periksi. Uusi suullinen lämmitti kurkkua. -Ei tässä enää järki auta. Miten vitussa minäkin päästin itseni tähän tilanteeseen? Pekka painoi otsansa lasiin. Karvas maku yllätti suussa. Oksennus purskahti patterille ja valui sen väleistä kattohuoneiston tammiparketille. Pekka katsoi näkemättömin silmin kun kellertävä neste levisi kenkien kärkiin saakka. Hän itki. -Tämäkin vielä. Kyllä niillä on nyt juhlat kun tulevat. Tietävät, miten olen pelännyt. Eivät saatanat lopeta hekottamista ennen kuin kapakassa. Sitten minulle nauraa koko kaupunki. Voi vittu. Pekka Jokinen, bisnesmiesten bisnesmies, odotti jotain perkeleen pikkunilkkejä niin peloissaan että oksenteli lattioille. Sanovat varmaan, että olin kanssa kussut housuihini. Pekka katsoi sepalukseensa ja kun se oli kuiva, helpotus sai hengityksen kulkemaan vapaammin. Hetkeksi. Lyhyeksi hetkeksi. Pian hän itki entistä katkerammin elämän epäoikeudenmukaisuutta ja otti pitkät maistiaiset, jotka heti kakoi ulos mahastaan. -Nhhhh, nhhh, ei tästäkään tule mitään. Nhhh. Ei tästä saatana tule enää jumalauta mitään. Pullo putosi hervottomasta kädestä lattialle ja alkoi pulputtaa viimeisiä antejaan oksennuksen sekaan. Nyt lammikko kiersi kokonaan mustat Oxford-kengät. Pekka tiesi, että rahankerääjät olivat jo aivan lähellä. Koska he olivat olleet kahden korttelin päässä hetkeä aiemmin, niin nyt he olivat jo pakosta kiertämässä tämän talon eteen. He voisivat koputtaa ovelle millä hetkellä hyvänsä. Oli hirveää vain seisoa ja odottaa kohtaloaan impotenttina. Ei mitään mahdollisuuksia onnistua enää missään. Eikä Pekalla ollut vaivaista sataatuhatta, jotka hän oli velkaa. Koroista puhumattakaan. -Sata tonnia, miten kaikki voi loppua satkuun? Yhteen vaivaiseen. En minä voi sellaisen takia hävitä peliä. Mutta Pekka tiesi jo hävinneensä, vaikka hän uskotteli itselleen mitä tahansa. Satatuhatta ei ole paljon, jos on tottunut pyörittämään miljoonia. Jos summa pitää saada muutamassa päivässä kun luotto on lopussa ja varastot täynnä tullien taakse jäänyttä puuta Venäjällä, on se pitkä sentti. Kun ensimmäinen maksuaika oli tullut, oli Pekka vielä uskonut itseensä. Huomautus oli ollut sivistynyt ja lainaaja oli uskonut, että seuraavalla viikolla rahat järjestyisivät. Toisella viikolla huomautus oli ollut jo tiukempi, ja kolmannella kerralla tulleet mustelmat kirvelivät edelleen nivusissa. Vielä enemmän kirveli lasten ilme, kun voittamaton isä oli pahoinpidelty omassa

olohuoneessaan. -Mitä Nikokin minusta ajattelee, Pekka murehti. Hän oli aina opettanut pojalleen, että aikuinen mies selviää kaikesta. Kantaa vastuunsa. Tyhmit kaatuvat, huonot eivät jaksa, luuserit häviävät tappelut. Pekka oli sparrannut Nikoa nyrkkeilyssä jo kymmenvuotiaana ja ihmetellyt, miten hänen poikansa saattoi olla silloin niin pehmeä. Kun pikkuisen löi ja silmäkulma aukesi, niin heti se meni itkemään äitinsä helmoihin. Onneksi poika oli oppinut, eikä ollut koskaan koulussa kiusattu. Jos muut vanhemmat jotain itkivät, niin olisivat saatana opettaneet omat lapsensa kanssa pitämään huolta itsestään. -Niko tulee pitämään minua pellenä. Ja Annika. Pekka itki jatkuvasti vuolaammin. Isänsä prinsessa, Lumikki. Annika oli oppinut, miten ihanaa elämä on. Baletti oli muovannut pajunvitsalle ryhdin, ratsastus katseen ja oikoraudat täydellisen hammasrivin. Miten hänen pienelle tyttärelleen nyt kävisi? Lapset joutuisivat ikuisesti pilkatuiksi. Kiusatuksi. Lehdistö mässäilisi armottomasti. Kertoisi rappiosta. Hukkunut oksennukseensa. Miten Niko ja Annika voisivat elää häpeän kanssa. Tappavat itsensä. Hänestä ei jäisi edes yhtä geeniä eloon. -Se narttukaan ei huolehdi heistä. Ei se ole koskaan minua rakastanut, rahaa se vain halusi. Uusi yökkäys, mutta nyt maha oli jo tyhjä. Se vain poltti kurkkua. -Nhhhh, Annika. Niko. Nhhhhh. Minä, minun elämäni, Pekka niiskui. Hän oli aina ollut saavutuksiinsa tyytyväinen. Pekka sai kaiken, mitä pitikin. Kukaan ei päässyt kertomaan pienen töllin kasvatille, että elämä olisi mennyt hukkaan. Kaikki kadehtivat häntä. Nyt kahden sadan neliön huippuhuoneistossa hän tiesi, että kukaan ei kadehtinut. Ei juuri nyt. Kengät oksennuksessa, mohair-puku ryvettyneenä, kasvot valumassa ikkunaa pitkin kauhu suolissa. Kerääjät olivat jo varmasti aivan valmiita. He tiesivät, missä hän oli ja olivat tehneet selväksi, mitä seuraavaksi tapahtuisi. Kun kukaan ei ollut ilmestynyt ovelle edellisenä yönä, dead linena, hän tiesi että siitä seuraisi vain jotain vielä pahempaa. Ne eivät tyytyisi tappamaan. -Ne kiduttavat. Ne haluavat, että paljastan, missä rahani ovat. Ne vievät rahat lapsiltakin. Eivät niitä kiinnosta muiden ongelmat, rahaa ne vain tahtovat. Pekka lysähti pystyyn ja katseli ympärilleen. Rosterin peittämä hellataso näytti kidutuskammioilta. Helsingin inkvisitio. Kaasuliekki polttaisi pian hänen ihonsa mustaksi möykyksi ja liesituuletin imisi käryt. Kukaan ei ihmettelisi. Ja hän huutaisi. Voi että hän huutaisi. -Mutta en minä tiedä mitään. En minä voi kertoa niille mitään. Ei minulla ole rahaa missään. Pekan nyyhkytys kaikui jo seinistä. Kirpeän suolainen ummehtunut haju leijui huoneistossa. Hän tiesi, ettei kidutus voisi loppua paljastukseen, koska rahankerääjät eivät uskoisi häntä. Mikään ei pelastaisi miestä tuskalta. Hän varoi katsomasta enää liettä, joka suureni huoneen keskellä. Sen vieressä olevassa tukissa Pekka näki lihanleikkaajan veitsen kahvan. Lihan. Leikkaajan. Hän tiesi, kenen lihaa sillä kohta leikattaisiin. Kenen sormet katkeaisivat terän alla samalla kun poskea painettaisiin kaasuliekkiin. -Nhhh, nhhh, ei, ei, ei. Pekka vaikeroi ja peruutti pois liesitasosta. Parvekkeen suuntaan. Parveke. Se toisi pelastuksen. Hän ei voi antaa niin kiduttaa itseään. Mutta miksi ne eivät jo tule? Onhan niiden pakko olla jo täällä, varmaan heti oven takana. Odottamassa ja nauramassa hänelle. Tietävät, että mies on kauhuissaan, mutta haluavat vain pahentaa kammoa. Terroristeja. Saatana. -Minä ehdin ennen, hän ajatteli. Voin ottaa kohtalon omiin käsiini. Niin kuin mies. Pekka nauroi itkuista kiherrystä samalla kun hän kipusi parvekkeen kaiteelle istumaan. Pekka heilutti oksennuksen peittämiä kenkiä neljä kerrosta ihmisvirran yläpuolella. Hän tunsu ensimmäistä kertaa viikkoihin aitoa helpotusta. Ei tarvinnut enää pelätä ja itkeä. Pekka nauroi kovempaa ja hyppäsi. Sairaalan ensiapupoliklinikalla lääkäri katseli potilastaan ja ihmetteli ihmiskehon kummallisuuksia. Joskus se kesti vaikka mitä. Molemmat reidet murtuneet, kylkiluita poikki ja kallossa murtuma monista pienemmistä vaurioista puhumattakaan, mutta sisäelimet näyttivät selviytyneen vammoilta. Kyllä tämä potilas vielä tolpilleen saataisiin, vaikka aivovaurio voisikin aiheuttaa komplikaatioita. No, parempi olla elossa

vaikka vähän tärähtäneenäkin, kirurgi ajatteli, ja ryhtyi työhönsä. Myös poliisit ihmettelivät tilannetta. Mitä ilmeisimmin hengissä selvinnyt mies oli hypännyt vuokra-asuntonsa parvekkeelta ja kaikesta päätellen ilman fyysistä painostusta. Oksennuslätäkkö ja huoneiston siivottomuus kertoivat omaa kieltään, mutta mitään pakottamiseen viittaavaa ei ollut löytynyt. Mieshän oli lisäksi julkkis, monesti Seiskan kannessa komeillut menestynyt liikemies, jonka urheilusaavutukset ja uusi mallivaimo olivat luoneet ihailun auran hänen ympärilleen. Proteiinikuningas, niin lehdistö taisi häntä kutsua. Sen sijaan ne kaksi, joiden päälle hän oli pudonnut, olivat molemmat kuolleet. Toinen oli saanut koko painon niskaansa kantapäät edellä ja toisen vatsaan oli jysähtänyt hyppääjän torso tykinkuulan liike-energialla. Kumpikaan vainaista ei ollut varmaan tajunnut, mikä heihin oli osunut. Vielä kummallisemmaksi tilanteen teki se, ettei hyppääjä olisi poliisin kannalta voinut osua hyödyllisempään saaliiseen. Molemmat konstaapelit tunsivat Helsingin alamaailman tärkeimmän rahanlainaajan sekä hänen luunmurskaajansa koko pitkän uransa ajalta. No, nyt voisivat monet vaikeuksiin joutuneet kansalaiset hengittää vapaammin. Oikeastaan sen Jokisen pitäisi saada mitali tästä hyvästä, molemmat ajattelivat, vaikka eivät voineetkaan sanoa sitä ääneen.